

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. M. N.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-29/LE-BA02-LE26-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2021, č. j. 62 Az 25/2020 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými. Zdůraznil, že žalovaný zjistil skutkový stav věci v potřebném rozsahu a obstaral dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace o situaci v Alžírsku považoval za dostatečné a přiměřeně aktuální. Přisvědčil závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí a s poukazem na koncept bezpečné země původu uzavřel, že žalobce neprokázal, že zemi jeho původu za takovou bezpečnou zemi považovat nelze. Souhlasil s žalovaným i v tom, že žalobcova tvrzení o účstech na protirežimních demonstracích a podpoře strany MAK jsou s ohledem na situaci v Alžírsku, jak vyplývá z informací o zemi původu, nevěrohodné a účelové.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti neuvádí ničeho. Namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud žalobní námitky stran

porušení § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu, byť byly v žalobě formulovány stručně, jednotlivě nevypořádal a omezil se na souhrnný závěr o nedůvodnosti žaloby.

[5] Stěžovatel poukazuje na to, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl konkrétní obavy vyplývající z toho, že byl v zemi původu pronásledován a vězněn z důvodu berberské národnosti. Žalovaný však odmítl tyto obavy s ohledem na obsah dokumentu ze dne 9. 4. 2019, jehož zpracovatelem byl opět sám žalovaný. Tím byl stěžovatel zkrácen na svých právech.

IV.

[6] Žalovaný považuje napadené rozhodnutí s ohledem na důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany za odůvodněné v dostatečném rozsahu a považuje je za dostatečně individualizované a přezkoumatelné. S poukazem na důkazní břemeno, které stěžovatele s ohledem na koncept bezpečné země původu ve zvýšené míře tíží, uvádí, že stěžovatel ve správním řízení neprokázal, že Alžírsko za takovou bezpečnou zemi původu v jeho konkrétním případě považovat nelze. Za srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů považuje i napadený rozsudek. Navrhuje tudíž kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, nebo zamítnout.

V.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[8] Podstatný přesah vlastních zájmů ve smyslu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil a ani stěžovatel ničeho v tomto směru v kasační stížnosti netvrdil. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. tudíž Nejvyšší správní soud neshledal.

[9] Jak výše uvedeno, stěžovatel považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný proto, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s vytčenými pochybeními spočívajícími v porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu ze strany žalovaného. Dále pak stěžovatel rozporoval možnost použití informací o zemi původu, jež pořídil sám žalovaný.

[10] Nejvyšší správní soud především nepřehlédl, že posledně uvedené pochybení stěžovatel v žalobě vůbec netvrdil. Krajský soud se jím tudíž nebyl povinen v napadeném rozsudku zabývat. Stěžovatel totiž v žalobě vytýkal pouze to, že zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným nejsou dostatečně aktuální a relevantní. Touto námitkou se ale krajský soud zabýval zejména v odst. 10. a také 15. napadeného rozsudku. Skutečnost, že by tyto informace nebylo možno použít proto, že je vyhotovil sám žalovaný, však stěžovatel v žalobě nenamítal, ač mu v tom zjevně nic nebránilo. S ohledem na uvedené je tato stížnostní námitka nyní nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud není oprávněn ji nyní posuzovat.

[11] Jedinou námitkou, jež by mohla založit přijatelnost kasační stížnosti, tak byla námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Té však nelze přisvědčit. Krajský soud se zabýval všemi konkrétními žalobními námitkami (viz výše odst. [2]). Přestože v napadeném rozsudku výslovně nezmínil příslušná ustanovení správního řádu, která žalovaný podle stěžovatelova mínění porušil (§ 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu), neznamená to,

pokračování

že se souladem napadeného rozhodnutí s vytčenými ustanoveními nevypořádal. Jak již shora uvedeno, krajský soud zhodnotil, že žalovaný zjistil stav věci v dostatečném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání napadeného rozsudku, jím shromážděné informace také považoval za dostatečné a přiměřeně aktuální době, kdy žalovaný o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodoval. Právě uvedené závěry tudíž vypořádávají zmíněné žalobní námitky (zejména obecné odkazy na § 3 a § 50 správního řádu). Pokud jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), považoval je krajský soud za vyčerpávající a vyřčeným závěrům žalovaného přisvědčil. Takový postup se však judikatuře Nejvyššího správního soudu nepříčí (srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130).

[12] Nadto z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za řádný a určitě formulovaný žalobní bod nelze považovat prostý odkaz či citaci určitého zákonného ustanovení. V souzené věci však výše zmíněná ustanovení správního řádu, jejichž porušení se měl žalovaný dopustit, stěžovatel v žalobě pouze vyjmenoval, aniž by k nim přiřadil konkrétní pochybení, jichž se žalovaný dopustil.

[13] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil ke všem uplatněným a konkrétně formulovaným žalobními body, žádný z nich neopomněl a věcně a srozumitelně vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obava z pronásledování kvůli účasti na protirežimních demonstracích z důvodu jeho berberské národnosti a občasná podpoře opoziční strany MAK), tvrzení o nich však shodně s žalovaným považoval za nevěrohodné a účelové s ohledem na situaci v zemi stěžovatelova původu. Krajský soud v napadeném rozsudku zohlednil též výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace (jež považoval za relevantní a dostatečně aktuální) a podklady a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající hmotně-právní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[14] Nejvyšší správní soud tak pro úplnost znovu zdůrazňuje, že v nynější věci stěžovatel pocházel z bezpečné země původu, tudíž to byl primárně on, kdo měl prokázat, že v jeho konkrétním případě Alžírsko za bezpečnou zemi považovat nelze (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23). To se však stěžovateli prokázat nepodařilo, naopak obsah informací o zemi stěžovatelova původu vyvrátil jeho tvrzení, jimiž svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval.

[15] Napadený rozsudek je srozumitelný, netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

VI.

[16] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady

nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu